

Η Αννούλα βρήκε την Ελπίδα στην αγκαλιά της Άνοιξης

Άννα Παναγιώτου

Μπήκε η άνοιξη για τα καλά κι όλα άρχισαν να φορούν τα γιορτινά τους. Όλα, όμως, ήταν αλλιώςτικα τούτη τη φορά.

Αυτή η Άνοιξη ήταν αόρατη. Δεν της έδινε κανένας σημασία. Το Πάσχα πέρασε κι αυτό απαρατήρητο. Σιωπηλό.

Οι ανακοινώσεις «ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ – ΠΑΝΔΗΜΙΑ – ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ» κι ένα σωρό άλλες πολλές καινούριες λέξεις μπήκαν ξαφνικά στη ζωή όλων, κι έγιναν εφιάλτης μέρας και νύχτας. Οι λέξεις αυτές ήταν τόσο πιο δυνατές, που άφησαν όλα τα άλλα, χωρίς την αγάπη και τη σημασία που τους άρμοζε.

Η Αννούλα μας ποτέ δεν περίμενε πως θα άλλαζαν τόσο πολύ τα πράγματα στο σπίτι της.

Κι όμως, όλα ήταν διαφορετικά. Ακόμα κι η Αννούλα ένιωθε πως δεν ήταν πια η ίδια. Σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα άλλαξε πολύ. Μεγάλωσε κι ο μικρός Δημήτρης κι εκεί που είχαν μια υπέροχη σχέση, τα τελευταία γεγονότα το άλλαξαν ακόμα κι αυτό.

Μόνη της παρηγοριά ήταν το ότι αυτό που προσγειώθηκε στο σπίτι τους και στις καρδιές τους προσγειώθηκε και σε όλο τον πλανήτη.

Η Αννούλα, με βαριά καρδιά, άνοιξε τον ηλεκτρονικό υπολογιστή, για να δει τα μαθήματα που της έστειλαν οι δάσκαλοί της. Αρκετά το καθυστέρησε. Πρώτη πάντα στα μαθήματα και στην τάξη, μα τώρα έχασε και το κέφι και την όρεξή της.

Θα τα έκανε όλα πολύ βιαστικά, για να έχει χρόνο για τα ηλεκτρονικά της παιχνίδια. Ποτέ στο παρελθόν δεν πίστευε πως θα εγκλωβιζόταν σε αυτόν τον κόσμο παιχνιδιών, μα έγινε κι αυτό. Ακόμα και όλες οι πληροφορίες που έρχονταν από το σχολείο για το πώς να περνούν τον χρόνο τους ήταν με επίκεντρο τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές και την τηλεόραση. Ξαφνικά όλοι έγιναν ηθοποιοί, δημοσιογράφοι, χορευτές, κωμικοί, μάγισσες κι ό,τι άλλο φανταστείς!

«Εντάξει, το καταλαβαίνω», σκεφτόταν η Αννούλα, «δεν είναι όπως το καλοκαίρι». Μα ίσα ίσα που αναγκάστηκε όλη η οικογένεια να μένει στο σπίτι, άρα δεν θα έπρεπε να χρειάζονται ούτε τηλεόραση ούτε ηλεκτρονικούς υπολογιστές, για να περνάνε τον χρόνο τους. Ήταν μια ευκαιρία να ενωθούν όλοι πιο πολύ μεταξύ τους. Να μαγειρεύουν όλοι μαζί, να παίζουν οικογενειακά παιχνίδια, να κάνουν κατασκευές με τη μαμά, τον μπαμπά, να φροντίζουν τον κήπο και να βλέπουν οικογενειακές ταινίες.

Η έγνοια όλων, όμως, ήταν τι θα γίνουν τα παιδιά και τι θα κάνουν τα παιδιά και «δείτε κι αυτό, δείτε και το άλλο, και θα χάσουν μαθήματα» και το άγχος να χτυπά κόκκινο. Μα τι πάθανε όλοι τους. Αμάν πια!!!

Όλα άλλαξαν τόσο μα τόσο πολύ. Ήταν όλοι συνέχεια στο σπίτι, αλλά σαν να ήταν χιλιόμετρα μακριά ο ένας από τον άλλο. Ο φόβος, το άγχος και η αγωνία για το αύριο συνέχεια μέσα τους και γύρω τους.

Ο μπαμπάς της, ο κύριος Παναγιώτης, συνέχεια στο γραφείο του μπροστά στον υπολογιστή του, η μαμά της, η κυρία Φρόσω, με τις δικές της δουλειές και τις δουλειές του σπιτιού, που τώρα δεν τέλειωναν ποτέ, και ο μικρός αδελφός της, ο Δημήτρης, σαν άγαλμα μπροστά στην τηλεόραση για ώρες. Αυτό που κάποτε ήταν μέρος των κανόνων και των συμβουλών από τους γονείς τους, για να μην παρακολουθούν πολλή ώρα τηλεόραση, τώρα έγινε καθημερινή συνήθεια.

Οι καμπάνες χτυπούσαν, και ακόμα και αυτός ο χτύπος ήταν τόσο διαφορετικός. Ή ίσως τον άλλαζε αυτό που ένιωθαν;

- Μαμά, μα γιατί χτυπούν οι καμπάνες;

- Είναι Κυριακή σήμερα, Αννούλα μου.

Πάνε κι οι Κυριακές, πάνε και τα οικογενειακά τραπέζια, πάνε και οι εκδρομές, πάνε και τα οικογενειακά παιχνίδια...

Κάτι σιωπηλό, μα πολύ δυνατό, πήρε την πίστη και την ελπίδα από όλους! Κι έτσι σιωπηλά αυτό το κάτι άλλαξε και τις συμπεριφορές και τις σκέψεις και τις προτεραιότητες.

Επηρέασε, λοιπόν, αυτό και τη δεκάχρονη Αννούλα μας, κι επειδή δεν μπορούσε να το αντιμετωπίσει, το χειρίστηκε με τέτοιο τρόπο, που δεν την απασχολούσε καθόλου τώρα

πια η μεγάλη αλλαγή. Μια χαρά τη βόλεψε κιόλας αυτή η γρίπη, η πως τη λένε, αδιάφορο πια. Εκεί που με αγωνία ετοιμαζόταν για την εκκλησία και το σχολείο, και βοηθούσε και τον μικρό της αδελφό, τώρα δεν χρειαζόταν να κάνει τίποτα. Σαν αγάλματα έγιναν όλοι. Κοιμόταν ό,τι ώρα ήθελε, έπαιζε συνέχεια στον υπολογιστή της, έμενε στο δωμάτιό της για ώρες, χωρίς κανείς να της ζητήσει τίποτα ή να της κάνει παρατήρηση... «Τέλεια!», και αν και καταβάθος ήξερε πως αυτό δεν ήταν το σωστό, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα (ή έτσι πίστευε τουλάχιστον), για να το αλλάξει!

«Αν είναι δυνατόν, μα, αν είναι δυνατόν», φώναξε ξαφνικά η Αννούλα. «Μα, να μας βάλουν και θρησκευτικά τώρα; Δεν μας έφταναν τα Ελληνικά, η Ιστορία και τα Μαθηματικά; Να έχουμε τώρα και τα Θρησκευτικά! ΕΛΕΟΣ!».

Τίποτα από όλη αυτή τη συμπεριφορά δεν θύμιζε την παλιά μας Αννούλα!

Κι όμως

Άνοιξε, λοιπόν, την Αγία Γραφή στο Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο και διάβασε πολύ βιαστικά τους στίχους 22 μέχρι 33. Απάντησε κάποιες ερωτήσεις, χωρίς όμως να δώσει σημασία, ούτε στο τι διάβασε, ούτε στο τι έγραψε, και εκνευρισμένη βγήκε στον κήπο.

Ξαφνικά, μια παράξενη πεταλούδα έκανε την εμφάνισή της από το πουθενά και, αφού έκανε πολλές βόλτες γύρω από την Αννούλα, κάθισε στο χέρι της.

Στην αρχή η μικρή μας φίλη πήγε να τη διώξει, μα κάτι τη σταμάτησε κι έμεινε να την κοιτάζει σαν υπνωτισμένη. Κι αυτή γεμάτη καμώματα και χρώματα, σαν να της έλεγε χιλιάδες μυστικά. Πέταξε ξανά γύρω της και την οδήγησε σε ένα υπέροχο παιχνίδι.

Πετούσε από λουλούδι σε λουλούδι, χορεύοντας, και μετά κρύφτηκε μέσα στη λεμονιά- στολίδι της αυλής τους. Η Αννούλα, ψάχνοντάς τη, θαύμασε τους όμορφους ανθούς της λεμονιάς τους και ανέπνεε ξανά και ξανά, γιατί δεν χόρταινε με τίποτα την υπέροχη αυτή μυρωδιά. Την ενθουσίασε ακόμα κι αυτό το βουητό από τις δεκάδες μέλισσες που έστησαν λες την ωραιότερη ορχήστρα που άκουσε ποτέ της.

Ξαφνικά η μικρή της φίλη ξεπρόβαλε και πήρε τα ύψη, χορεύοντας με τα χελιδόνια που έστησαν τον δικό τους τρελό χορό, κάνοντας κύκλους και απότομους ελιγμούς, σαν να προσπαθούσαν κι αυτά να της πούνε κάτι. Το κελάηδημά τους ήταν μαγευτικό και μαζί με τα σπουργίτια έστησαν τη δική τους χορωδία. Όλα χαίρονταν την ομορφιά

γύρω τους και πήγαιναν από δέντρο σε δέντρο και κάθονταν από κλαδί σε κλαδί και τα κουνούσαν με τα υπέροχα χορευτικά τους.

Η πεταλούδα πέρασε ξανά από μπροστά της και πέταξε χαμηλά ανάμεσα στα λουλούδια και τα αγριόχορτα. Ήταν όλα τόσο όμορφα. Θυμήθηκε, που μικρότερη έψαχνε για ώρες να βρει ένα τετράφυλλο τριφύλλι για γούρι και που ξάπλωναν στο χορτάρι με τη μαμά, τον μπαμπά και τον αδελφό της και παρακολουθούσαν τα σύννεφα στον ουρανό, φτιάχνοντας τα δικά τους παραμύθια.

Η πεταλούδα σαν να την κρατούσε από το χέρι και την έπαιρνε όπου αυτή ήθελε σαν μαγεμένη.

Τώρα της έδειχνε τα πολύχρωμα τριαντάφυλλα, τα κυκλάμινα, το κιούλι, το διαμαντάκι, το αγιόκλημα και τα υπέροχα γεράνια, τα αγαπημένα της γιαγιάς της. Όλα στολίδι της αυλής τους. Η πεταλούδα, μετά, κάθισε σαν βασίλισσα στα υπέροχα καμαρωτά κρίνα, που σαν σάλπιγγες στο μικρό της βασίλειο έστειλαν μελωδίες- δώρα σε όλη την πλάση γύρω της. Δύο μήνες σχεδόν ήταν η Άνοιξη εδώ δίπλα της, μα δεν την είχε προσέξει. Είχε χάσει τη χαρά, την ελπίδα, την πίστη της και τίποτα δεν είχε νόημα και αξία. Τώρα τα έβλεπε όλα διαφορετικά.

Όλη αυτή η ομορφιά, όλες αυτές οι υπέροχες μυρωδιές φόρεσαν ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπο της Αννούλας, η οποία σαν να ξύπνησε κι ένιωσε πως όλα ξαφνικά απέκτησαν νόημα!

Μπήκε στο σπίτι, ενθουσιασμένη, και φώναξε με δύναμη...

-Μαμά, μπαμπά, Δημήτρη, ελάτε γρήγορα.

Ήρθαν αμέσως όλοι δίπλα της ανήσυχoi.

-Τι έπαθες, Αννούλα μου, τη ρώτησε ο μπαμπάς της.

«Θέλω να σας διαβάσω κάτι», τους είπε και με ενθουσιασμό και συγκίνηση άρχισε να τους διαβάζει αυτό για το οποίο της μίλησε η πεταλούδα..., το κείμενο που είχε διαβάσει λίγο πριν στο μάθημα των Θρησκευτικών, χωρίς να δώσει καμιά σημασία...

Είπεν ο Κύριος. 22. Ο λύχνος του σώματος εστίν ο οφθαλμός• εάν ουν ο οφθαλμός σου απλούς η, όλον το σώμα σου φωτεινόν έσται• 23. εάν δε ο οφθαλμός σου πονηρός η, όλον το σώμα σου σκοτεινόν έσται.....• 26. εμβλέψατε εις τα πετεινά του ουρανού, ότι

ου σπείρουν ουδέ θερίζουν ουδέ συνάγουσιν εις αποθήκας, και ο πατήρ υμών ο ουράνιος τρέφει αυτά• ουχ υμείς μάλλον διαφέρετε αυτών;..... 28. και περί ενδύματος τι μεριμνάτε; καταμάθετε τα κρίνα του αγρού πως αυξάνει•..... 30. Ει δε τον χόρτον του αγρού, σήμερον όντα και αύριον εις κλίβανον βαλλόμενον....., ολιγόπιστοι; 31. μη συν μεριμνήσητε λέγοντες, τι φάγωμεν ή τι πλώμεν ή τι περιβαλώμεθα; 32. πάντα γαρ ταύτα τα έθνη επιζητεί• οίδε γαρ ο πατήρ υμών ο ουράνιος ότι χρήζετε τούτων απάντων. 33. ζητείτε δε πρώτον την βασιλειάν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν.

Τώρα πια η Αννούλα έδωσε σημασία στους στίχους που διάβασε, αλλά και στην ερμηνεία τους. Θύμισε στους γονείς της και εξήγησε στον μικρό Δημήτρη πως το βασικό μήνυμα των όσων διάβασε είναι η πίστη στην Πρόνοια του Θεού. Ότι, δηλαδή, ο Θεός προνοεί για όλη τη κτίση και, βεβαίως, πάνω από όλα για τον άνθρωπο, που είναι το τελειότερο δημιούργημά Του. Ο Θεός φροντίζει για τα πετεινά του ουρανού, που δεν σπέρνουν, ούτε θερίζουν ούτε συγκεντρώνουν αγαθά σε αποθήκες, και ο Θεός τα συντηρεί, και για τα κρίνα του αγρού, τα οποία δεν κοπιάζουν, δεν γνέθουν και όμως διακρίνονται από μια τέτοια ομορφιά!

Από αυτόν τον λόγο φαίνεται ότι ο Θεός ενεργεί σε όλη την κτίση, τίποτε δεν γίνεται μηχανικά και τυχαία. Και, αφού ενδιαφέρεται για τα πουλιά και τα χόρτα, πολύ περισσότερο ενδιαφέρεται για τον άνθρωπο που έχει ψυχή και σώμα. Πόσες φορές σε κινδύνους δεν αισθανθήκαμε την επέμβαση της θείας Προνοίας, μέσα από διάφορα περιστατικά, αλλά και από τη βοήθεια ανθρώπων του Θεού, που Εκείνος τους έστειλε για να μας συμπαρασταθούν!

Επομένως, η πίστη στην Πρόνοια του Θεού αποβάλλει την ολιγοπιστία, από την οποία υποφέρουν πολλοί άνθρωποι στην εποχή μας, καθώς επίσης αποβάλλει και το άγχος που διακατέχει πολλούς Χριστιανούς. Πρέπει να πιστεύουμε ακράδαντα ότι ο Θεός προνοεί και ενδιαφέρεται για μας!!!

Τελειώνοντας, η Αννούλα μας είδε τα μάτια της μαμάς και του μπαμπά της να λάμπουν από τα δάκρυα συγκίνησης. Ακόμα και ο μικρός Δημήτρης με τα λίγα που κατάλαβε αγκάλιασε την αδελφούλα του και με ένα γλυκό προσωπάκι ρώτησε την Αννούλα.

-Αδελφούλα μου, αφού είμαστε σε καντίνα, γιατί δεν έχουμε αυτά που έχει κι η καντίνα στο σχολείο σου; Θυμάσαι πόσα πράγματα μου αγόρασε η μαμά, όταν ήρθαμε να σε δούμε σε μια γιορτή που κάνατε;

Όλοι γέλασαν με την καρδιά τους. Γελούσε κι ο μικρός Δημήτρης, κι ας μην καταλάβαινε το λόγο.

Αγκαλιασμένοι όλοι μαζί, βγήκαν στην αυλή, και η Αννούλα τους έδειξε εκεί έξω όλα όσα της έδειξε η πεταλούδα, και ήταν σαν να ήταν η πρώτη φορά μετά από πάρα πολύ καιρό... και, ναι, ήταν!

Εκείνη τη στιγμή καλωσόρισαν την Άνοιξη γύρω τους αλλά και την Άνοιξη μέσα τους! Όλοι μαζί θα ζούσαν την κάθε στιγμή αγαπημένοι κι ενωμένοι. Θα αξιοποιούσαν τον χρόνο τους με οικογενειακά παιχνίδια, με κατασκευές, με ζωγραφιές, με παραμύθια με πρωταγωνιστές τα σύννεφα και θα έψαχναν να βρουν τα κρυμμένα ταλέντα που υπήρχαν στις καρδιές τους.

Το άγχος, η στεναχώρια κι οι αναστεναγμοί δεν θα άλλαζαν προς το καλύτερο τα πράγματα. Το τραγούδι, όμως, κι ο χορός και όλα όσα θα έκανε πια η Αννούλα με την οικογένειά της, ναι, σίγουρα θα έκαναν τη διαφορά, τη μεγάλη διαφορά, επειδή θα χαίρονταν την κάθε στιγμή, δείχνοντας εμπιστοσύνη στον Θεό.

Το πρώτο πράγμα που έκανε η Αννούλα ήταν να φέρει το άλμπουμ με τις φωτογραφίες όλης της οικογένειας.

Κάθισαν όλοι στον κήπο και θυμήθηκαν τις όμορφες τους στιγμές. Τα Χριστούγεννα, που τόσο αγαπούσε το κοριτσάκι μας, και τις στιγμές που πήρε στα χέρια της τον μικρό της αδελφό μόλις γεννήθηκε και όλα εκείνα τα βραχιόλια και κολιέ που έφτιαχναν με τα κοχύλια που μάζευαν όλοι μαζί στις εκδρομές τους στη θάλασσα και πολλές, πολλές, άλλες αγαπημένες τους οικογενειακές στιγμές.

Αγάπη κι εμπιστοσύνη, λοιπόν, στον Θεό. Με προσευχή όλα θα ήταν μια χαρά!

Έτσι κι αλλιώς δεν μπορούσαν πια να κάνουν και διαφορετικά.

Οι καρδιές τους ήταν ήδη γεμάτες με χαρά, πίστη και ελπίδα!!!

ΤΕΛΟΣ